

z njima. Ali — bilo je obljubljenost — in obljuba dela dolgove. Zato se je odločila, da pa pove Guliču, kaj se ji je pripetilo.

Gulič je bil blagega srca. Ni mu bilo sicer glede gospodarstva pogodu, da bi odhajala pastarica. Ali vedel je, da se dekletu bolje ne more goditi nikjer, kakor v zavetišči na Reki. Kajti hitro je uganil, kdo da je ona tujka, ki je prišla po Zorico. Zato ji je ljubeznjivo rekel:

„Le pojdi, kamor te kliče srce in dobri Bog. Jaz ti drage volje dovoljujem. Da se pa ne bo protivil tvoj varuh, skrbel bom tudi jaz. Lahko se pa vrneš k meni, kedar ti drago, ako bi ne bila zadovoljna na Reki.“

Rozalka ni imela besedij, da bi ga zadosti zahvalila za toliko prijaznost. Ali govorilo je dovolj rošno oko, in Guliču je bilo to bolj všeč, kot stotero sladkih besedij.

Nato je pastarica tekla po Zorico in obe sta hiteli naproti tujkama, ki sta počasi stopali po grudavi poti. Voznik je čakal na cesti. Tudi Gulič se je približal in ponudil po slovanski navadi prednici in spremljevalki svojo gostoljubnost. Južinali so nekaj malega. Med tem sta se tudi dogovorila prednica Terezija in Gulič natančno glede Rozalke. Gulič je obljubil, da dobi dovoljenje Babudrovo ter poizve, koliko da je Rozalkinega premoženja. —

Potlej je Rozalko prazne oblekla stara oskrbnica, kateri ni šlo v glavo, da se bo morala ločiti od dobre pastarice.

Vše so se ljubeznjivo poslovili. Kar se na dvorišči obrne Rozalka in hiti proti hlevu. Vsi so gledali, kam neki teče. Šla je še k svoji ljubi živinici ter vsako kravico posebej pogladila po vratu ter se poslovila od nje. In ko se je vračala iz hleva, zamukala je liska. Celo neumna goved pozna, kdo jo ljubi, in se nerada loči od dobrega človeka.

(Dalje prih.)



Majniku v pozdrav.

Zavél je bôžji dih čez svet,
Prišla je spet vzpomlád;
V zelénje gòzd je vès odét,
Cvetòč obráz livád:
Doné po dólh spevi glasni —
Zazòril spet je majnik jasni.

Na vsakem brstu cvet dehtí,
Kot vrt je dól in gríč,
Ob drobnem gnezdu spev drobi
V grmiču vsakem ptíč,
V oživljajočem solnčnem sòji
Igrajo bitij se nebròji.

Pozdravljen stokrat, zlati maj,
Na zèmlje evètnih tléh!
Kakó sem žèlel te nazaj
V meglenih zimskih dnéh:
Saj vem, da dnij najlepših dòba
Iz zimskega prisije gròba.

Jos. Volc.

